

Мадагаскар - Червеният остров

Диян и Ангелина планират и оформят градината пред нова сграда.

Мадагаскар е наречен така не поради някакви политически причини. Почвите там са с наситен червен цвят и се използват за направа на тухли и кирпич. Така сградите имат естествен вид и са като част от околната среда.

Мадагаскар е независима република, бил е френска колония до 1958 г. По-голям е от България около 4 пъти и половина. Географски принадлежи към Африка, но само в някои райони климатът му е полупустинен, със савана и храстови растения. В по-голямата си част островът се състои от планини с върхове над 2000 м. Това обуславя тропически климат по крайбрежието и субтропически до умерен в планинската част. Лятото е дъждо, с мусонни дъждове, а зимата - хладна и суха. Преход между тях почти няма.

Широко е разпространено преклонението пред мъртвите прагеди и духове.

Диян ДИНЕВ

Доброволческото служене изисква най-големи жертви в сравнение с другите начини на мисионеране в системата на адвентната църква. В българския начин на мислене пътуването и работата зад граница са свързани с гурбет - печалба и придобивки. Доброволците мисионери получават безплатно жилище и нещо като стипендия, която стига само за храна. Ние се отличаваме от останалите доброволци. Според секретарката на Доброволческия мисионски отдел на Евроафриканската дивизия сме рядък случай в световната практика, а още повече в дивизионната. Става дума за това, че служенето е за период 3-6 месеца, максимум една година. Останахме две. Доброволците обикновено са несемейни, ние пристигнахме цялото семейство, с двете ни дъщери. Тогава те бяха на 5 и 7 години. Продадохме колата, за да покрием пътните разходи. После университетът ни ги възстанови, но разходите по трудно издаване на визи останаха за наша сметка.

Бил съм в Германия, знам какво е в чужбина. Много искаме да служим, да отидем на място, където да се чувстваме полезни и да научим повече за простотата на християнството.

Адвентният университет в Мадагаскар

Адвентният университет е разположен на 20 км в средната планинска част - около 1600 м надморска височина сред гора от бор и евкалипт. Учи се теология и бизнес мениджмънт, има и начално училище. Най-близкият град е на 35 км. Наоколо има селца. Постройките и спокойствието напомнят на българска балканска хижа. Но извън територията му, навлизайки в първото село, се открива друг свят. Двустайни кирпичени къщи със сламени покриви обитават едно или повече семейства с по 5-10 деца. Използват само две легла, няма ток и водопровод.

Още отначало се почувствахме привилегиро-

В ЧУЖБИНА, НО НЕ НА ГУРБЕТ

При строежа на кладенец. Най-трудните периоди са ремонтите на имерсивните помпи, доставящи вода на 150 човека.

вани в социално-битово отношение. Осъзнавахме отговорността си като мисионери и започнахме да посещаваме местните хора - първо от персонала на университета, после и от околните села. Сприятелявахме се и им помагахме, както можехме.

Първата година само аз получавах заплата - минималната за острова, защото поканата беше за мен. Ангелина дойде като придружител с децата, но започна да работи още в началото като учителка в началното училище,

100 % доброволно,

безплатно. Едва втората година й дадох половин заплата. Но от май 2004 г. в Мадагаскар инфлацията скочи много и средствата отново едва стигаха за храна. Видяхме, че има благословение тогава, когато имаш най-малко, а даваш на нуждаещите се.

застрашени от гладуване.

Бог ни даде мъдрост

как да се справим. Разбрахме, че една от двете мелници на острова е само на 15 км от университета. Започнахме да купуваме оттам пшеничен зародиш и трици на доста ниска цена, защото тук ги използват за храна на животните. Така сами си приготвихме евтин и здравословен хляб, като добавяхме малко от скъпото брашно. Бог се погрижи не само за храната ни, но и за облеклото. Така с ограничените ни средства можехме често да помагаме на местните, най-вече на деца от бедни семейства, неадвентисти, които учеха в нашето училище. А Бог ни връщаше неколкостранно даденото от сърце.

Ангелина спечели уважението и любовта на всички

работейки всеотдайно с

Ангелина с децата в началното училище.

децата. Нямахме учебници и тя създаде много мощни материали. Кулминацията на работата й бяха програмите на тържествата в края на учебната година. Като резултат, за следващата 2004/2005 г. се записаха двойно повече деца - 45, а преди това бяха 20. Така Ангелина постави основите на добра мисионска работа, която да продължи местната учителка. Като се върнахме през август тази година, получихме имейл от нея. Сега са се записали 76 деца и училището е станало най-желаното в околността.

Университетът е ад-

Цялото семейство в национални носии пред университета

Диян и Ангелина Диневи са станали адвентисти през 1992 г. Запознали са се след това и са се оженили през 1994 г. Ангелина е инженер с допълнителна квалификация за преподавател, а Диян - ветеринар, но има квалификации за строителство, електро и дърводелство, ВиК и практикува в тази област. След завръщането си от Мадагаскар работят в общинска зала за тенис, а Диян допълнително е преводач. Мечтаят да осъществят отколедната си идея - да служат в здравна институция.

вентна образователна институция и мисионският ефект от работата на персонала е индиректен, главно чрез обучението на местни младежи за проповедници. Тук следват и хора от френскоговорящите острови Сейшел и Мавриций. Пристигането на хора с опит и знания, с които помагат за развитието на държавата, е най-доброто сви-

Например на някои места

кабелите бяха закачени с пирони

на дърветата, връзките между тях - увити с изоллирбан, нямаше табло. Или пък уличното осветление беше така направено, че лампите изгаряха бързо от мусоните. Трябваше да направя нови тенекиени тела. Направихме градинки с алпинеуми, стана красиво. Но не се възприемаше чужденци, и то бели хора, да се ровят в земята, гледаха ни учудено. Студентите обаче казаха, че от всички чужденци сме им най-близки.

В края на служенето си тук разбираме по-добре Божиата мъдрост, надяваме се, че сме станали по-добри хора, християни и адвентисти. Надяваме се да намерим най-подходящото поприще за в бъдеще, защото желанието ни да служим за благовестието сега е още по-голямо.

детелство.

Аз завеждах поддръжката на електричеството, водата и канализацията, пътищата, сградите, дърводелските работи. Често се налагаше да импровизирам, но имах няколко добри помощници.

Доброволческото служене в системата на адвентната църква е създадено за студенти, несемейни. Обикновено те служат 3 до 6 месеца и сами си плащат пътните разходи. Дивизията им предоставя известна помощ. Задача на завърналите се доброволци е да съветват и подпомагат желаещите да заминат. С Диян и Ангелина можете да се свържете чрез редакцията на вестника.